

HOMILIA EN LA MISSA DE LA MARE DE DÉU DEL CLAUSTRE

Ahir, solemnitat del naixement de la Mare de Déu, us predicava, en el primer ofici solemne de la festa major, sobre la troballa de la Mare de Déu i sobre les dues actituds necessàries per al cristià per a poder trobar-se avui amb Maria.

Avui, solemnitat de la Mare de Déu del Claustre, a propòsit d'aquest evangeli de *l'Stabat mater dolorosa*, vull oferir-vos una senzilla reflexió sobre una de les obres principal de Maria en aquells deixebles de Jesús que, després de trobar-se amb ella, l'acullen a casa seva.

Com hem sentit, abans de la mort, Crist, com a darrera missió i encàrrec, va confiar la seva Mare al deixeble estimat i va confiar a Maria tots els seus deixebles, d'aleshores i de sempre. Joan, el deixeble estimat, va fer ben concret aquest doble encàrrec i va acollir Maria a casa seva.

Acollir Maria a casa és la resposta senzilla i concreta de qui s'ha trobat amb ella. Fixeu-vos-hi. A la casa de tots, a la catedral, hem acollit Maria i li hem concedit l'estança més bella i més digna. Qui més i qui menys, tothom a Solsona, té una estampa, una làmina o una imatge de la Mare de Déu del Claustre. Això, però, no és només una expressió externa d'aquesta acollida. Tenir Maria a la pròpia llar vol dir principalment que ella té un paper en la nostra quotidianitat, que ella és escoltada, que ella pot intervenir en la nostra vida.

Així, doncs, què fa Maria a favor dels qui l'acullen a casa seva? Tornem de nou als goigs: "Puix tant amor ens teniu, per ser la nostra patrona, de la ciutat de Solsona els vostres fills protegiu".

Maria protegeix els seus fills. I com una mare, els protegeix prevenint, curant i consolant.

***

Prevenint

Les mares, especialment amb motiu del primer fill i sobretot quan són petits, estan sempre vetllant i quan intueixen un perill per al seu patufet, corren i l'agafen, quasi al vol. Sempre estan atentes i pensant a evitar que pugui prendre mal: que travessi el carrer esbojarrat, que s'emparri en una cadira o en una taula i caigui, que es regiri mentre dorm i caigui del llit, que furgui en un endoll i s'enrampi, que engoleixi alguna cosa estranya i

s'ennuegui... Aquest instint maternal de prevenir el mal per als fills està especialment viu en la infantesa, però no marxa mai: ni en l'adolescència dels fills, ni en la seva joventut, ni tan sols quan s'esqueren i marxen de casa. Si de nit les mares es despertaven per causa d'un petit gemec del nadó, encara senten quan s'obre la porta de matinada quan els fills joves tornen de sarau. Les mares sempre preveuen els perills i prevenen els seus fills.

Maria és Mare i ens prevé dels perills. Ella, però, bona i respectuosa, conscient que sovint les caigudes són el camí més dret cap a una vida autèntica, no s'avança ni fa de veu de la consciència. Ella ens prevé quan nosaltres li expliquem els nostres dubtes, les nostres temptacions. Si davant d'una decisió no voleu errar: apropau-vos a la seva capella i expliqueu-li el dilema, agafeu amb la mà la medalla que porteu al pit, mireu l'estampa que porteu a la cartera i demaneu-li que amb paraules de mare us previngui.

Maria sempre té una paraula prudent i sàvia. Ella com ningú va escoltar el seu Fill i va guardar en el seu cor totes les seves paraules. Ella és la millor mestra, la millor consellera, la millor guia. Ella resumeix tots els seus consells maternals amb les paraules que va dir a les noces de Canà: “feu tot el que Ell –es referia a Jesús– us digui”.

Ella porta a l'evangeli, ella fa memòria de la Paraula que Déu ens ha adreçat –la vida, paraules i obres de Jesús–: llum per a tothom que vol viure en la veritat i no vol sucumbir en les errades que desgavellen la vida i porten sofriment i desconsol.

Maria protegeix els seus fills, tots els seus devots de Solsona, prevenint, estalviant errades i sofriments.

***

Curant

Hi ha una escena a la pel·lícula “La Pasión” de Mel Gibson que ens és suggerent per a captar aquesta segona dimensió de la protecció que Maria té per a cadascun de nosaltres. Jesús, tal com diu la tradició, es troba amb la seva mare en el *Via Crucis*. En aquella mirada i aquell gest de la Mare per alleugerir el dolor del seu fill destrossat, Jesús representa que fa memòria de quan era petit i després de caure i fer-se una rascada, Maria, la seva mare, el cura.

Quantes vegades la nostra mare terrena ens ha curat. Les patacades de quan érem petits –traus, ferides, cops i blaus–. Quantes vegades, ens ha vetllat quan teníem febre i ens ha subministrat tota mena de medicines i cures per a fer-nos marxar el malestar i el dolor. Quantes vegades ens ha portat al metge. No ho sé vosaltres, però jo recordo les primeres experiències de trobar-me malament quan ja m’havia independitzat i em sortia d’anar cap a casa perquè em cuidés la meva mare, de trucar-li perquè m’acompanyés al metge.

Maria ens protegeix curant-nos. Segurament hem visitat més el Claustre a plorar que no pas a demanar llum. Els homes i les dones, des del començament, a causa del primer pecat, tendim més aviat a demanar perdó que a demanar permís. Bé, ara no fem ni una cosa ni l’altra. I així ens va. Qui està malalt i no demana ajuda, no millora, empitjora. Qui pateix una addicció i no cerca remei, cada dia està més enganxat i és més incapaç de sortir-se’n tot sol.

Maria no renya, no despatxa a qui s’apropa afeixugat per les errades i els pecats. Ella atén amb tant o més amor aquell que no li ha permès que el previngui i apareix apesarat per la pena i el dolor. Ella no només escolta. Ella no es limita a permetre que esplaiem el nostre cor i contem allò que ocultem per vergonya o perquè no ens fereixin més i més. Maria no només escolta, no només mira insinuant que potser ens quedem en la superfície i hem de ser més francs i més sincers, malgrat que ens avergonyeixin immensament les nostres misèries més privades. Maria, a més, té un unguent meravellós que cura totes les ferides, té un remei que torna la salut a qui està malalt a causa del seu pecat. El seu unguent és el cos i la sang de Jesús que va recollir a la seva falda als peus de la creu. El seu remei és el perdó de Jesús, és l’amor al qual ella es va unir en el misteri redemptor de la creu. Maria, mare de l’Església, ens apropa a les medicines que el seu Fill va deixar en mans de la seva Església: eucaristia i reconciliació.

Has errat. La teva vida va de mal en pitjor. No te’n surts. No somrius si no beus. No experimentes joia quan estàs amb els altres. Penses que, per la misèria de vida que t’ha tocat, millor no haver nascut. Vine a Maria, la mare t’oferirà les medicines que necessites. La mare et mostrarà el seu fill, i els germans del seu fill que avui i aquí administren els seus remeis. Qui conta a Maria les seves xacres es prepara per poder confessar, per poder demanar ajuda, per deixar-se curar, sigui per un miracle extraordinari o pels miracles ordinaris, els que Jesús opera a través de la seva Església. Els que més li agraden a Maria.

Maria protegeix els seus fills esgarriats i ferits, curant, oferint els remeis que guareixen les ànimes malaltes.

***

Consolant

Maria, però, als peus de la creu ni prevé ni cura. Allí, contemplant el sofriment de Crist, un sofriment escollit i abraçat per amor al Pare i a la humanitat, ella consola. És present. Dreta, valenta, participant íntimament del sofriment del seu Fill i consolant-lo amb la seva presència.

Potser allò que identifica més la tasca protectora d'una mare és, precisament, la seva capacitat d'unir-se al sofriment dels seus fills i d'estar a la seva vora, fent costat, ajudant a portar el dolor. El pare guia, el pare també cura, però li costa més estar present en el dolor, consolar, sofrir amb el fill. La mare és la que té un cor capaç d'aquesta tercera dimensió protectora que, pel fet de ser més passiva, sembla menys important, però que és fonamental.

La nostra vida no es juga en els encerts o en els errors. Tampoc no es juga en si podem guarir les nostres malalties i pecats. La nostra vida es juga en si som capaços de viure en l'amor. I el camí per arribar a viure en l'amor té com a lliçons claus el fet de saber estimar crucificadament, saber estimar els qui no ens estimen, aconseguir que els qui ens "victimitzen" no ens castrin la capacitat d'estimar.

Conflictes entre germans, entre amics, entre esposos, això és el pa nostre de cada dia. La felicitat es juga en la gestió d'aquests conflictes. La felicitat la troba qui és capaç d'estimar com Jesús en aquests conflictes. I aquesta lliçó no és fàcil. Difícilment l'aprova qui no té al costat algú que sap consolar i estar present exorcitzant les dinàmiques d'odi que volen frustrar les nostres vides. Tots sabem que no té amics ni germans ni esposa o marit qui no ha après a estimar, és a dir, a perdonar. Quan perdonar suposa que t'arrenquen alguna cosa d'aquell cor atapeït d'amor propi, quan perdonar suposa morir a tu mateix, només si tens a la vora una mare que, lluny d'estimular-te a abandonar, et sosté perquè estimis més, pots aconseguir-ho.

Estàs en aquestes lliçons vitals? Has tingut molts exàmens sobre l'amor i de moment els has suspès tots? Vine al Claustre i demana-li a la Mare que estigui al teu costat. Demana-li a santa Maria del Claustre que t'ajudi a suportar la mort del teu ego, de permetre que sigui crucificat i que així aprenguis a estimar.

Maria, sobretot, protegeix els seus fills, consolant, acompanyant en la gran assignatura de la vida: aprendre a estimar com Jesús.

***

Avui acabo la meva homilia d'una manera diferent. Fent-vos un prec molt concret.

Avui que hi som tots, solsonins i visitants, avui que tenim entre nosaltres per primera vegada l'actual president de la Generalitat.

Quan acabem aquest ofici, l'orgue que acompanya les nostres celebracions callarà durant una bona temporada. Avui, si Déu vol, i amb l'ajuda de tots, el sentirem per darrera vegada en els seus límits i en el seu envelliment. Perquè tots els experts en destaquen l'excepcionalitat i malauradament també el mal estat en què es troba. Que no us enganyi l'orella, si el sentim tan bé és gràcies als bons organistes que ens acompanyen en les nostres celebracions. Ells saben els trucs perquè no acabem sentint un guirigall. Després d'anys de somnis, des de fa uns mesos, una comissió impulsada pel capítol catedralici ha iniciat el procés de restauració de l'Orgue de la Catedral de Solsona.

És el darrer orgue històric i monumental que resta pendent de restauració a Catalunya. Una peça que no acabem de valorar, que té un cor del segle XVI i una forma actual del XVIII. Les vicissituds de la història i la cura dels organistes de la catedral han permès que, malgrat tot, hagi sonat fins avui, però les més de 30.000 peces i els 3.165 tubs necessiten urgentment una restauració. Aquesta setmana, Molt Honorable Sr. President, baixo a entrevistar-me amb la consellera de Cultura per accedir a una subvenció de la convocatòria dels ajuts Feder-patrimoni. Aquest mes d'octubre, estimats germans, es presentarà en un acte, al Teatre Comarcal, tot el projecte.

I aprofito, avui que ens acompanyen les nostres autoritats nacionals, locals i comarcals, per a demanar-los que se sumin a aquest projecte tan important per a la nostra catedral de Solsona, però, no ho dubteu, també per a la cultura, la música i el patrimoni de Solsona, el Solsonès, la diòcesi i, en definitiva, de Catalunya.

Avui que es Festa Major, posem aquest projecte i tants d'altres de la nostra ciutat als peus de la Mare de Déu del Claustre.

Solsona, 9 de setembre de 2019

